

noviny

leden 2017

farnosti sv. Anežky České na Spořilově ročník XIX

Milí farníci Anežčini!

Předem vám chceme s bratrem Regalátem popřát vše dobré, Shalom alejchem, jak shrnoval přání veškerého dobrého i starý židovský pozdrav. Ale nechci zůstat jen u tohoto starozákonního pozdravu. Když jsem se modlil ráno na začátku roku, napadla mne myšlenka odevzdat tento nový rok 2017 Duchu svatému. Ještě mne v této myšlence podpořila naše návštěva hradu Ojbín v Německu, kde sídlil řád celestínů, který založil známý svatý papež Celestin V., a své kláštery nazýval „parakléty“, protože je všechny zasvěcoval Duchu svatému. Tak proč tedy Duchu svatému nezavěstit i tento nový rok. Roky „17“ bývaly častokrát blaze či neblaze revoluční: v roce 1517 vznikla reformace, roku 1917 začala VŘSR, ale i třeba Fatimské zjevení nebo se narodil náš milý farník Eda Marek, který letos, dá-li Pán, oslaví sté narozeniny. Tak kdybyste se chtěli připojit k této revoluční myšlence a odevzdat spolu se mnou naši osobní cestu, rodiny i farnost vedení Ducha svatého, jistě nezůstaneme sirotky!

Ojbín, Foto Michael Kreibohm, wikipedia.org

Moc chceme ještě jednou poděkovat za vás i vám za vše krásné, čím v naší farnosti jste a co děláte. Za vaše přátelství, modlitbu, praktickou pomoc v kostele a ve farnosti i za aktivity, které vedete nebo se na nich podílíte i za vaše dary farnosti. Minulý rok se mně poděkování nevešlo na dvě stránky, a protože by letos bylo ještě delší, tak mi promiňte, že vás tentokrát nebudeme vyjmenovávat, protože bychom jistě na někoho zapomněli.

**Požehnaný rok 2017
za nás oba bratr Jakub +**

Farní knihovna: Něco málo o beletrii

Dalším, dalo by se říci poněkud okrajovým, oddílem naší farní knihovny je část nazvaná BELETRIE. Přiznávám, že jsem jí moc pozornosti zatím nevěnovala. Až před těmito Vánoci, v adventu. V zaměstnání stres, doma vrcholí přípravy, nervozita panuje skoro všude. V práci kolegyně vykládaly, jak se každý rok těší na pohádky v televizi. Televizi nemáme, ale i mně se zachtělo pěkné literatury pro děti. A tak jsem si jednu adventní neděli z farní knihovny nesla první dva díly **Letopisů Narnie**. Naposledy jsme je četli s dětmi, když byly malé a téměř jsem na ně zapoměla. Matně jsem si pamatovala, že je to sedmidílný cyklus dětské fantasy literatury od britského spisovatele **Clive Staples Lewise** a že tyto knihy jsou jakousi alegorií principů křesťanství. Hlavní hrdinové prvních dílů Petr, Zuzana, Edmund a Lucie pobývají za druhé světové války na venkově v domě starého profesora Diviše. A jednoho zde objeví starou skříň a projdou jí do Narnie, země, kde panuje věčný sníh a led a vládne v ní zlá čarodějnice.

Už jsem úplně zapoměla, jak to bylo napínavé, když Lucinka prošla starou skříň do zimní krajiny. Svítila tam jediná lucerna a ta radost, když se objevil faun Tumnus. A jak musela trpět, když vyprávěla o Narnii, a nikdo kromě starého profesora jí nevěřil. A když se tam konečně se sourozenci vypravili, zjistili, že obydlí fauna Tumnuse je rozkotáno a on byl odveden tajnou policií. Znovu mě zamrazilo nad tou nelidskostí a ochotou lidí sloužit zlu. I tady však děti v nouzi našly přátele. Pan Bobr s paní Bobrovou se děti ujali a pomáhali jim najít pravého vládce – Iva Aslana. Znovu mě dostal ten úžasný a strašně smutný okamžik, kdy vládce Aslan obětuje svůj život za zrádce Edmunda. A právě tato jeho oběť umožní konečné vítězství dobra nad zlem v Narnii a příchod „zlatého věku“. Tak, jak to v pohádkách má být, hrdinové museli prokázat své kvality a vybojovat mnohé bitvy, mnohému se pro život naučili. Ne jako v některých dnešních „moderních“ pohádkách, o kterých recenzent Martin Svoboda říká, že „...dětem žádné hodnoty nesdělují a ony si z nich nemají, co odnést do života“.

Druhou knihou, kterou bych zde ráda představila, je to román **Waltera Trobische** s názvem **Měl jsem rád jedno děvče**. Jsou to dopisy, které píše autor, duchovní evangelické církve, a dva mladí Afričané – František a Cecílie. Hlavním obsahem těchto dopisů jsou problémy a otázky vztahu mezi mužem a ženou. Autor se nebojí odpovídat na otázky velice otevřeně. Kniha u nás vyšla již v šedesátých letech a je zajímavé, že vztahové problémy mladých Afričanů, kteří žijí v tolik odlišných podmínkách, a problémy naše jsou si dost podobné. V knize jsou úmyslně ponechány protiklady a dáno slovo všem názorům. Stále platí, že každý má přemýšlet sám za sebe a nenechávat za sebe rozhodovat druhé. Není dovoleno s druhými manipulovat. V závěru zůstávají otevřeny pomyslné „dvěře“, aby si každý mohl utvořit vlastní názor.

A do třetice bych ráda připomněla „starého, dobrého“ **Gilberta Keitha Chestertona**, romanopisce, básníka, historika a v neposlední řadě křesťanského myslitele (1874–1936). Jeho nejznámějšími literárními postavami jsou kněz otec Brown z detektivních povídek či anarchista Čtvrtek. Chesterton byl hluboce věřícím křesťanem ještě před svým vstupem do katolické církve, křesťanská témata a symbolika se objevují ve většině jeho děl, v nichž obhájí tradiční hodnoty. Výrazným znakem Chestertonova díla je vtip a smysl pro humor. Například když noviny The Times požádaly různé významné osobnosti o esej na téma „Co je na světě špatného“, Chesterton napsal: „Vážení pánové, to já. S úctou G. K. Chesterton“. Ve farní knihovně máme od něho několik titulů, např. Heretikové, Ortodoxie, Klub podivných živností, Létající hospoda a Napoleon z Notting Hillu.

Markéta Hlasivcová

Žij dnešní den

sestra Odette Prévost, Duchovní deník

Žij dnešní den. Bůh ti ho dává, je tvůj, žij ho v Něm.

Zítřejší den je Boha, nepatří ti.

Nepřenášej na zítřek dnešní starost.

Zítřek je Boha: svěť Mu ho.

Přítomný moment je křehká lávka:

když ji naložíš včerejšími smutky

či obavou ze zítřka, lávka povolí, a ty spadneš.

Minulost? Bůh ji odpouští.

Budoucnost? Bůh ji dává.

Žij dnešní den ve společenství s ním.

Sestra Odette Prévost byla zabita v Alžírsku 10. 11. 1995

Modlitba slepce od narození

Není horší slepec, Pane, než ten, kdo nechce vidět. A musel projít drahý čas, než jsem si všiml i já, že nevidím.

Není snadné, Pane, připustit, že jsme slepí, když vše kolem nás se předhání v tom, jak má ostřejší zrak, jak vidí lépe do budoucna, jak uhodne to, co je skryté, jak chápe vše do hloubky. Teprve až jsem si uvědomil, že jsem ponořen do noci, až jsem začal v dezorientaci a úzkosti vnímat, že se nedostanu ven svými vlastními silami, až tehdy jsem zaslechl tvůj hlas, všiml jsem si tvé přítomnosti, a tys mi mohl otevřít oči.

Tehdy jsem pohlédl novými očima na sebe i na to, co je kolem mě. Vyprávěl jsem, co se mi stalo, ale nenašel jsem nikoho, kdo by mi uvěřil. Dokonce jsem pak viděl kolem sebe narůstat podrážděnost a rozpaky, averzi a odmítání.

To nevádí, Pane, důležité je, že jsem tě potkal a uvěřil v tebe, protože to změnilo můj život.

Připravil bratr Regalát

Netradiční zpovědní zrcadlo pro dospělé

U prvního přikázání lidé většinou vyznávají, kolikrát se zapomněli pomodlit, případně, že se modlili nesoustředěně. Zkusme najít odvahu místo vzpomínání, kolikrát jsme „neodříkali Otčenáš a Zdravas Maria“, zamyslet se nad tím, jak naše modlitba vypadá. Jestli odpovídá našemu věku, našemu životnímu stavu a našim možnostem. Máma tří dětí asi nemá čas modlit se tak dlouho, jak to dělá nějaká karmelitka v klauzuře. Na druhou stranu dospělý člověk, který ještě nemá závazky v rodině, anebo čerstvý důchodce, kterého ještě neskolila skleróza, může přemýšlet nad tím, kolik času své modlitbě dává. Nakonec zpověď není špatným místem, kde se mohu poradit, jak by moje modlitba mohla vypadat. Nejde o splnění povinnosti, jde o budování vztahu s Hospodinem. Každého z nás trápí nesoustředěnost v modlitbě. Otázkou ale je, zdali děláme to, co je v našich momentálních možnostech, aby naše modlitba byla důstojná a kvalitní. A v neposlední řadě se zde můžeme také zamyslet nad tím, zdali čteme Biblii a kvalitní náboženskou literaturu. A pokud už se nadechujeme, abychom řekli, že nemáme čas, tak si ještě položíme otázku, kolik času věnujeme televizi, četbě bulvárních novin, kolik času prosurfujeme a prochatujeme na internetu.

U druhého přikázání lidé většinou vypočítávají, kolikrát omylem řekli „Ježíš Marija“. Tím je „celá dvojka“ hotová. Je-li jméno Božím symbolem, položme si otázku, zda je pro nás Bůh skutečně BOHEM. Je Bůh skutečně alfou a omegou mého života, anebo jen „nějaká skutečnost“ stojící na okraji mého života? Není Bůh náhodou jen okrasou mých vlastních plánů a tužeb? To jsou provokující otázky. Nebojme se u nich zůstat.

Třetí přikázání často tvoří výčet nedělí, ve kterých dotyčný nebyl na mši, většinou proto, že byl nemocný. Kdybychom tak našli odvahu zamyslet se nad tím, jestli je ještě neděle pro nás svátečním dnem a je to i v našem životě znát. Jsou věci, které nemůžeme ovlivnit. Většina lidí musí uživit rodinu a v regionech s vysokou nezaměstnaností si mnozí nemohou dovolit nejít do práce v neděli. Neřešme to, co nemůžeme ovlivnit.

Avšak jsou lidé, kteří se do práce „schovávají“. Workoholismus a závislost na práci už není jen vtipným označením „stálých dřičů“, ale také běžnou diagnózou v klinické psychologii. Položme si tedy otázku: dokážeme smysluplně odpočívat? Dokážeme si v neděli najít čas na své nejbližší, na četbu nějaké duchovní literatury, na procházku, při které bychom přemýšleli i sami nad sebou? Dokážeme si najít čas sami na sebe, anebo se z nás postupně stávají unavené lidské trosky a chodící mrtvoly?

Když člověk středního věku při zpovědi vyznává, že „neposlouchal tátu a mámu“, kněz neví, jestli má plakat anebo se smát. Čtvrté přikázání nespočívá v tom, že budeme nadosmrti poslouchat své rodiče a zpovídat se z toho, že to neděláme. Protože je toto zpovědní zrcadlo koncipováno pro dospělé, omezíme se na to, co se dospělého člověka většinou týká. Dospívající člověk by si měl položit otázku, nakolik své rodiče respektuje a má k nim úctu, i když může mít na plno věcí jiný názor. Marná sláva – dokud nás rodiče živí a žijeme s nimi v jedné domácnosti, máme povinnost je respektovat. Možná by ale také nejednomu mladému člověku prospělo zamyslet se nad tím, zdali není na svých rodičích příliš závislý, jestli má odvahu stavět se postupně rovnýma nohama do svého života. Rodičové mladých lidí by si (zcela vážně) měli položit otázku, jestli postupně dovolují svým dětem, aby se z nich staly samostatné bytosti, anebo si na ně dělají celoživotní nárok. Staří lidé by se měli poctivě zamyslet nad tím, zdali svým dospělým dětem příliš nemluví do života. A lidé po třicítce si mohou začít klást otázku, zdali se snaží svým stárnoucím rodičům podle svých možností pomáhat (a připomínáme pro obě strany, že je rozdílné poslouchat a pomáhat).

Páté přikázání lidé většinou stručně přejdou slovy „nikoho jsem nezabil a nikomu neublížuju“. Tak snadné to ale není.

Zkusme začít vztahem k sobě samým. Je zvláštní, že u následujícího, tedy šestého přikázání, lidé často detailně vyznávají „kolikrát, s kým a jak“ toto přikázání porušili. Zajímavé je, že ale málokdo například v podobném duchu u pátého přikázání vyzná: „Vykouřil jsem za měsíc dvě stovky cigaret, protože jinak jsem se nedokázal uklidnit. Utratil jsem tak tisícovku a pohrávám si s vlastním zdravím.“ Nebo: „Vypil jsem za dva měsíce tři litry tvrdého alkoholu a řešil jsem tak svoje úzkosti.“ Drogy a jejich zneužívání většinou ještě nebyvají ve zpovědních zrcadlech zmiňovány, byť se jedná o fenomén častější, než jsme ochotni si přiznat. To ale neznamená, že to můžeme „jen tak přejít“.

Není smyslem tohoto zpovědního zrcadla mravokárně kázat o různých závislostech, ale bylo by dobré, abychom se zamysleli, co si svými závislostmi řešíme a položili si otázku, co by se v této oblasti dalo změnit. Jsou věci, které nezměníme – protivného životního partnera, nelehkou situaci v práci, životní zklamání a podobně. Jsou však věci, které změnit můžeme – minimálně své postoje k těmto situacím. Bylo by moc přínosné, kdybychom si u zpovědi položili otázku, co je v našich silách, abychom změnili, a o to se také snažili.

Také by bylo dobré zamyslet se nad tím, nakolik ubližujeme lidem ve svém okolí, svými blízkými počínaje. Nejde jen o fyzické násilí, i když ani to už dnes není výjimkou, ale jde o dusno a zbytečné napětí, které můžeme vytvářet.

U šestého přikázání jsou naše zpovědní zrcadla poměrně rozsáhlá. Proto si zde dovolíme být poněkud stručnější. Zkusme si především položit základní otázku: Slouží mi moje sexualita, která je Božím darem, k mému růstu a obohacení sebe i mého životního partnera, anebo jsem její otrokem? Dělán vše, co je v mých silách, abych jejím otrokem nebyl? Zastavíme se pouze u jednoho fenoménu, který některá zpovědní zrcadla nezmiňují, protože se jedná o fenomén dosti nový – a tím je internetová pornografie. A opět jen pár otázek: „Co si tímto činěním nahrazuji? Kdy k tomu nejčastěji sahám? Jaký je kořen této mé závislosti? Mám odvahu to řešit?“ To jsou otázky daleko podstatnější, než pouhé výčty „kolikrát“ apod.

Sedmé přikázání se také často odbude slovy „Nikoho jsem neokradl, a trochu nepoctivý člověk být musí, protože jinak by dnes neobstál“. Možná bychom se zde mohli zamyslet nad stylem našeho života. Myslíme jen na sebe, případně na svou rodinu, anebo dovedeme i myslet na ty, kdo jsou na tom daleko hůře než my? Nejde jen o chudáky někde daleko v Africe. Jde i o lidi, kteří žijí vedle nás, možná sedávají v lavici vedle nás v kostele, a žijí skutečně „z ruky do huby“. Žiju střídě a dokážu se podělit s těmi, kdo jsou na tom daleko hůře, než já a moje rodina?

Osmé přikázání se týká pravdy a lži. Můžeme se tedy nejen ptát na to, jestli mluvíme pravdu, ale také na to, jestli je z našeho jednání cítit upřímnost. Přetvářek, klamných úsměvů a hrané vstřícnosti zažíváme na různých místech dost a dost. V práci musíme hrát usměvavé, odpočaté a vždy ochotné zaměstnance, a tuto „hru“ si často přenášíme i do našich nejbližších vztahů. Jsme ke svým nejbližším a přátelům upřímní?

A také se ptejme, jestli si dovedeme uchovat vlastní názor a stát si za ním, nebo se necháváme strhnout davem, veřejným míněním či názorem většiny?

Poslední dvě přikázání v podstatě reflektují již dvě zmíněná, ale dávají našim skutkům vnitřní rozměr. A tak by stálo za to položit si nejen otázku, co jsme udělali špatně, ale jaké byly nejnvtřnější motivy našeho jednání. Neptejme se proto pouze, kolikrát jsme lhali, ale proč jsme lhali. Neptejme se pouze, které práce jsou v neděli zakázané. Ptejme se, proč jsme v neděli dělali to a to. Zpověď není jen chladným vyznáním, kolikrát jsme se nevešli do určitých předepsaných škatulek, ale hledáním kořenů našeho nesprávného jednání. Pro nikoho z nás není příjemné přemýšlet nad hlubšími motivy našeho jednání, ale je to jediná cesta, jak se jich zbavit. Tady žádné levné zkratky prostě neexistují.

K poctivému zpytování svědomí patří nejen otázka, CO JSME UDĚLALI ŠPATNĚ (tj. která přikázání jsme porušili), ale také zamyšlení, co dobrého jsme měli možnost vykonat, ale neudělali jsme to – ať už z lenosti, ze strachu nebo z vypočítavosti. Možná, že Boha jednou bude daleko víc zajímat, co všechno jsme v životě nezměnili, a přitom to bylo v našich silách, než to, kolikrát jsme nebyli v neděli v kostele nebo omylem snědli v pátek kus masa.

Úplně nakonec jsme pak nechali otázku vztahu k sobě samému, na kterou se málokdy dostane, ale která je možná nejvíce důležitá. Zdravě milovat sebe neznamená dělat vše proto, abych se měl dobře já, případně moje rodina. Milovat sebe neznamená chtít, aby všechny mé pudy byly uspokojeny, a je mi úplně jedno, jaký to bude mít dopad na ostatní. Toto není sebeláska, toto je sobectví. A sobectví Ježíš tvrdě kritizuje.

Milovat zdravě sám sebe znamená především přijmout sám sebe – takového jaký jsem. Přijmout rodinu, do které jsem se narodil, přijmout společenský status, do kterého jsem se narodil, a přijmout dobu, do které jsem narodil. Milovat zdravě sám sebe znamená přijmout svou povahu, kterou mám, a která do značné míry můj život určuje. Milovat zdravě sám sebe taky znamená přijmout své osobní prohry, které jsem již v životě udělal, a které se z mého života nedají vymazat – jediné, co se s nimi dá udělat je, že se z nich poučím. Znamená to tedy přijmout svou osobní historii. Se svými úspěchy i pády. Milovat zdravě sám sebe taky znamená přijmout svá životní omezení – a podle nich si dávat reálné a splnitelné cíle, ze kterých pak mohu mít radost. Opak a neštěstí většiny z nás spočívá v tom, že si dáváme příliš vysokou laťku a šilháme po tom, nač nikdy nemáme šanci dosáhnout. A pak trpíme depresemi, že jsme něco nezvládli. Často úplně zbytečně.

Hodně lidí nemá rádo sama sebe, ale nedokáží si to přiznat. A tak se ptejme, jestli přijímáme svůj život, jeho okolnosti, omezení i jeho výzvy. Ptejme se, jestli umíme milovat sami sebe – tak jak nás miluje Bůh. A jestli máme vůli uskutečňovat v našem životě ten Boží obraz, který byl do nás vložen – nakolik to je v našich silách.

Jestli to nedokážeme, pak je zpověď ideálním místem k tomu, abychom zde tento problém otevřeli a hledali s knězem cestu, jak z toho „zajetí“ ven.

Na počátku roku je vhodné bilancovat starý i rozmýšlet o tom novém. Požádali jsme naše bratry, aby se s námi o své prožitky a očekávané podělili.

Co vás potěšilo, zasáhlo jako událost v minulém roce?

Jakub: To jak jako farnost hezky držíme pohromadě (přes běžné drobné hledání a vyjasňování si názorů) a umíme slavit i dělat spolu hezké věci.

Některé věci si člověk sám nepřipraví. A tak mi třeba vyhrkly slzy při Božím hodu velikonočním, když se četlo čtení o útěku vyvoleného národa z Egypta a před námi v lavici seděli poprvé naši bratři a sestry z iráckého Mosulu, kteří právě zažili něco podobného.

A pak asi adorace. Spíš ty noční, protože na ty čtvrteční většinou přijedu pozdě, za což se moc omlouvám a děkuju Josefovi, že se ujal úkolu vystavování. Vždycky (nebo většinou) se u nich vnitřně uklidním a řeknu si, že to, čím se trápím a o co se kolikrát urputně snažím, není

zas tak velké a že je tu ještě Pán Bůh.

Regalát: Nejdříve bych uvedl, že jsem obsáhleji něco ze svých úvah řekl v promluvě při silvestrovské bohoslužbě. Konkrétní událost si neuvědomuji, jsem ale pyšný na to, že jsme se zapojili do pomoci našim iráckým křesťanům v nelehkých začátcích v naší zemi. A chtěl bych všem, kdo na to pamatují, velmi poděkovat. Zneklidňuje mě, že pomoc křesťanům a křesťanství na Blízkém či Středním Východě politikové ve jménu všeho možného dost pomíjejí (a to v první řadě i naši lidovci!). Jak jedna tamější židovská žena ve 40. letech při vyhánění Židů předpovídala, to, co se tehdy dělo s „lidem soboty“, bude se časem dít s „lidem neděle“. A teď to máme v přímém přenosu, a ti, kdo by měli pomáhat to řešit, to nedělají. A to o něčem svědčí. Jako křesťané jsme tím více odkázáni v modlitbě na Boha samého, nemůžeme čekat, že nám kdoví kdo pomůže a že za nás kdovíco udělá. Nebudme naivní.

Je něco, co vás jako kněze v naší farnosti trápí?

Jakub: K tomu si zatím stačím sám.

Regalát: Nedá se říct, že by přímo trápilo. Jsem rád za ono „bohatství“ lidí i aktivit v naší farnosti, ale byl bych rád za větší propojenost těch různých oblastí, která se může projevit zvláště v těch různých „zastřešovacích“ akcích, jako jsou společné farní večery, farní víkend, farní pouť apod. Církev je organismus, ne organizace, je to živá tkáň, ale ta je spojitá, musí tam být určitá propojenost zdola, nejenom shora.

Co vidíte jako priority, za které se máme v novém roce zvláště přimlouvat?

Jakub: Za mladé lidi, ať jsou opravdoví a nebojí se velkých tužeb a velkých věcí a nebojí se být sami sebou. Za rodiny a trpící lidi a ochranu a pomoc pro ně. Myslím, že těch krásných rodin i lidí máme ve farnosti hodně, ale je to těžké a někdy jsou problémy velké. Někdy si říkám, proč Pán Bůh dopouští, že jsou problémy větší než jeden člověk, než jedna rodina? Možná jestli nechce,

abychom si pomáhali. A to se děje. A pak taky za to, aby to byl Pán Bůh, kdo vede naši farnost a aktivity i stavby, rozhodnutí a investice, které nás čekají.

Regalát: V obecnější oblasti odkazuji výše na svou první odpověď. V praktických věcech naší farnosti je určitě dobré pamatovat na to, aby dobře proběhla rekonstrukce elektřiny v našem kostele. Také je pořád velký otazník nad farou, některé naše naděje z minulého roku padly, situace se neposunula, budeme zřejmě muset po vyřešení formálních věcí dům splácet, otázkou je, jestli se aspoň podaří snížit částku.

Na co se v novém roce osobně připravujete, co Vás čeká, na co se těšíte?

Jakub: Nechám se překvapit. Odevzdal jsem rok Duchu svatému a Panně Marii, tak se dost těším.

Regalát: Nevím, do jaké míry se mám připravovat na případné změny po naší provinční kapitule v květnu, která je v životě nás františkánů vždy určitým předelem, zvláště když se volí nový provinciál (někdy se volí jen jeho rada,

tzv. definitorium). Těším se, že se poprvé můžu v březnu dostat do Svaté země. Jinak v tom mám v sobě rozpory, vždy jsem měl velkou touhu cestovat a poznávat nové země, což mi za totality nebylo umožněno. Když už nějaká ta možnost je, tak na stará kolena mám zároveň obavy, protože mé hlavní touhy stále více připomínají priority kozy stařečka Pagáča, totiž „nažrat a lehnout“.

Připravila Michaela Tučková

Adventní duchovní obnova v naší farnosti

V pátek 9. a v sobotu 10. prosince loňského roku proběhla v našem kostele další adventní duchovní obnova. Vedl ji otec Miloš Miko, kterého možná znáte ze svých návštěv kostela sv. Františka z Assisi na Habrovce nebo z Latinské Ameriky. Páteční obnovu jsme zahájili mší svatou, na kterou navazovala první přednáška na téma co je to Boží milost, jak o ni můžeme usilovat a jak se jí nechat vést. Inspirací nám byla apoštolská exhortace NOVO MILLENNIO INEUNTE Jana Pavla II. (úplný text českého překladu na http://kebrle.cz/katdocs/Novo_millennio_ineunte.pdf). Otec Miloš nám tak v samém závěru Roku milosrdenství nejen ozřejmil, co všechno můžeme a máme pokládat za projevy Boží milosti, ale také proč je dobré o ni usilovat a nechat ji působit ve svém životě.

Po této velice zajímavé přednášce se kostelní prostor zahalil do šera, svitu svící a ticha, neboť nastal čas celonoční eucharistické adorace. Za tuto příležitost jsme velice vděční, protože najít v každodenním shonu vnější i vnitřní klid pro delší modlitbu je často poměrně obtížné. Výhodou celonoční adorace je její čas. Tuto nabídku lze totiž využít bez předchozího ohlášení, na libovolně dlouhou dobu a vždy jde o setkání nesmírně obohacující. V sobotu nás přivítala hrou na kytaru a zpěvem modliteb Taizé Markéta Štrometerová. Následovala první sobotní přednáška otce Miloše věnovaná kultu Panny Marie v zemích Latinské Ameriky. Úcta zdejších obyvatel k této světici je zde velice rozšířená a bylo tak nesmírně zajímavé poslouchat, jak velké a rozdílné to jsou způsoby oproti našim evropským zvykům.

O delší přestávce jsme mohli svůj čas opět věnovat adoraci, nebo využít nabídky svátosti smíření, či zajít na lahodné občerstvení v učebně pod kostelem. V sále bylo možné díky nabídce Veroniky Koběrské a jejích pomocníků využít hlídání pro děti, které zahrnovalo i krásné představení stínového divadla v podání manželů Kuschmitzových.

Kolem 11 hodiny začala poslední přednáška na téma blahoslovení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Otec Miloš pro tuto závěrečnou část obnovy vybral podobenství o marnotratném synu, které pokaždé dokáže posluchači přednést nový úhel pohledu na své jednání, chování, sebe sama a vztah k Bohu.

Program duchovní obnovy završila polední mše svatá, kterou celebroidal otec Miloš, a poté jsme se přesunuli do učebny, kde byl podáván výtečný oběd. Po zasyčení ducha i těla následoval příjemný čas při čaji, kávě a koláčkách, během kterého jsme se dozvěděli ještě mnoho zajímavého především o zážitcích otce Miloše z jeho cest do Latinské Ameriky. Děkujeme všem, kteří se na přípravě této krásné akce podíleli.

Pavel a Zuzka Krušinovi

Foto bratr Regalát

Mikulášská besídka

Šnečkové nás během Mikulášské besídky provedli adventem. Zapalovali jsme jednotlivé svíce, zpívali a tancovali. Ti nejmenší Mravenečkové o tom, jak plamínek roste a prosvětluje tmu. Poučili jsme se v malých divadelních scénkách o životě svatých a příkladu pro nás. Zahráli jsme si na svatého Martina, svatou Barboru a nechyběla již tradiční scénka ze života svatého Mikuláše, který přišel za námi s početnou družinou andělů a hojně naděloval všem přítomným v sále. Kdo chtěl, mohl nakouknout za čertem či anděly a něco si u nich vyrobit. Tiskání bramborových razítek u čerta bylo velmi žádané, „každý měl natisknout tolik razítek, kolikrát zazlobil“.

Koncem adventu jsme ozdobili velký strom před kostelem, navázali jsme tak na loňskou spolupráci s MČ P4, která nám veškeré ozdoby věnovala. Děti zavěšovaly jednotlivé ozdobičky, řetězy a nakonec jsme si zazpívali u rozsvícené svíčky uvnitř krásně ozobného stromu. Poslední schůzku před Vánocemi jsme si ozdobili stromeček v klubovně a pochutnali si na vánočním cukroví, zazpívali koledy a nadělili dárečky.

Během posledních čtvrtěčních rorátů jsme přinesli Betlémské světlo. Každý, velký i malý Šneček, nesl svoji lucerničku, kterou odnesl až do svých domovů. Spojení s Betlémem a narozeným Ježíšem jsme se rozcházeli domů a těšili se na setkání v novém roce. Přejeme Vám všem, ať ten nový rok, který už pomalu vylézá z ulity, je tak krásný jako úsměvy na dětských tvářích (nejen těch šnečích).

Oddíl Šnečci je otevřen celý rok nově přichozím kamarádům, z řad dětí 3 až 9 let, větším pomocníkům 10 až 15, nebo vedoucím, těm, kteří by rádi pomohli s programem či těm, kdo by vypomohli během schůzek s dětmi – doprovod na toaletu, vaření čajíků na svačinku. Těšíme se na Vás!

Veronika Koběrská, www.snecci.cz

Štědrovečerní večeře pod kostelem

Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě štědrovečerní večeře v kostele sv. Anežky. Večeře se zúčastnila rodina pana Imáda, o kterou se naše farnost částečně finančně i dobrovolnický stará. Pro křesťany z Iráku byla štědrovečerní večeře něčím novým, neboť takto ve své vlasti Štědrý večer neslaví (tradičně mají až společný oběd s rodinou 25. prosince). Moc si pochutnali na polévce, kaprech, salátu i kuřecích řízcích od našich farníků. Na večeři nakonec ostýchavě dorazil i pan Jirka, člověk, který je navzdory svému vzdělání již několik let bezdomovcem. Povyprávěl nám o svých peripetiích s úřady, zážitcích z dob komunismu a mj. si také moc pochutnal.

Jiří Mataj

Foto ze slavnostního oběda u manželů Mskonyových 28. prosince.

Vánoční pohlednice pro Tartu

Za vánoční pohlednice se pro děti z katolické školy v estonském Tartu vybralo 3 157 Kč. Ze srdce děkujeme těm, kdo kreslili a vyráběli, těm, kdo přispěli i těm, kdo toto misijní dílo podporují svými modlitbami. Jako každoročně sestry z Tartu zaslaly farnosti vánoční přání s Božím požehnáním do nového roku.

Klára Kudrnová

Spí Madona s dieťaťom
a anjel im spieva z výšky
Spí Madona s dieťaťom
a neznámi sú si dnes blízki

Hľa zástup hviezdny stráži ju
A krásne piesne jej hrá noc
Tak skús tiež nájsť Máriu
A nájdeš kľúče od Vianoc
/Daniel Hevier/

Požehnané Vianoce a celý Nový rok
želá Tartu Katolíku Hariduskeskus

o. Devauken

Stavebně ekonomické okénko

Říká se, že když chceš Pána Boha pobavit, řekni mu své plány. A tak i když s pokorou víme, že jsou to jen naše plány, o které se snažíme, dáváme je i Hospodinu, ať do nich zasáhne. Rekonstrukce elektroinstalace: Máme již vypracovaný projekt od Martina Čížka, kterému moc děkujeme, a projekty jsou podány na úřady a čekáme na schválení a výběrové řízení, abychom mohli začít. Projekt obsahuje i nové druhy osvětlení, zásuvek a ozvučení kostela. Cena je přes jeden milion korun, ale je rozdělena do pěti fází, které je možné dělat postupně dle prostředků. Moc děkujeme Městskému úřadu Praha 4 za dar 40 tisíc Kč i vám, kteří jste podpořili tento projekt darem, benefičním koncertem nebo se rozhodli pravidelně měsíčně přispívat na farní účet. Fara: Stále čekáme na vyhodnocení a postoj Magistrátu ohledně ceny fary, za kterou ji bude chtít naší farností prodat. Pak se obrátíme na biskupství, které nám kdysi přislíbilo nějaký příspěvek, a budeme hledat možnost bezúročnou půjčku, kterou bychom chtěli dlouhodobě splácet. Varhany: Je zahájeno výběrové řízení na projekt nových varhan. Do projektu jsme se pustili proto, že je dlouhodobý a máme významného sponzora.

Během adventu proběhlo několik benefičních koncertů, jejichž výtěžek byl určen na rekonstrukci elektroinstalace. Při koncertu 10men se vybralo 6 500 Kč, Michal Hromek consort 4 910 Kč, benefice při uvedení Rybovy mše vánoční v podání žáků, pedagogů a přátel spořilovské ZUŠ vynesla 11 010 Kč a koncert Cantus amici 2 170 Kč. Během následujících měsíců plánujeme další benefiční akce a koncerty.

Děkujeme Janu Petrusovi za levnou výrobu tří nových lavic do kostela a Josefovi Baxantovi za sponzorský dar. I nadále budeme vděční za vaši finanční spoluúčasť, buď měsíčními pravidelnými příspěvky či jednorázovým darem. Pro potřeby farnosti je používán variabilní symbol (VS) 777, pokud u došlé platby není uveden VS, automaticky je částka považována za dar pro potřeby farnosti, iráčtí uprchlíci: VS 22222, varhany: VS 55555. Při poslání částky na účet farnosti 68349399/0800 je třeba do zprávy pro příjemce uvést vaši adresu, abychom mohli vykazat, že částka na účtu je darem. Bohu díky.

bratr Jakub, Michaela Tučková

Zaplněný kostel účinkujícími i posluchači při Rybově mši vánoční 19. prosince 2016.

Foto Matěj Zámečník

Výzva Children in prayer for peace

Připojili jsme se jako farnost do světové výzvy Children in prayer for peace, v rámci níž se františkáni s dětmi na celém světě modlí za mír.

Ať Bůh žehná úsilí o mír a vyslyší volání a modlitbu svých maličkých. Usilujte o mír na celém světě, především o mír pro Aleppo. Každá první neděle je věnována slavení mše svaté, zvláště s dětmi a jejich rodinami, modlitbám za mír. www.facebook.com/st.francis.parish.aleppo

Františkánská modlitba za mír

Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje:

abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde vládne tma.

Pomoz mi, abych netoužil
po útěše, ale těšil,
po porozumění, ale rozuměl,
po lásce, ale miloval.

Vždyť kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.

Veronika Koběrská

12. 1. mariánská pouť do Filipova 2017

Tak jako každoročně i letos Vás zvou pražští poutníci do Filipova. Autobus odjíždí 12. ledna ve 24 hodin od nového kostela Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích. Slavná mše svatá začíná ve 4 hodiny 13. ledna. Cena zájezdu je 250 Kč. Je nutné se přihlásit na tel. 274 782 480.

Ing. Vlastislav Sixta

19. 1. FilmAČ

uveďte v 19 hodin v sále mysteriózní drama **Faunův labyrint**, španělsko-mexický film režiséra Guillerma del Tora z roku 2006. Příběh dvanáctileté Ofélie se odehrává v roce 1944 v horách na severu Španělska, kde její otčím, frankistický důstojník, potlačuje zbytky republikánského povstání. V nedalekém starodávném labyrintu však potká dívka fauna, který jí prozradí, že je ztracenou princeznou kdysi mocné pohádkové říše. Snímek spojuje svět dětské fantazie s drsnou skutečností. Za život, čest a odvahu se platí stejná cena jako ve světě dospělých.

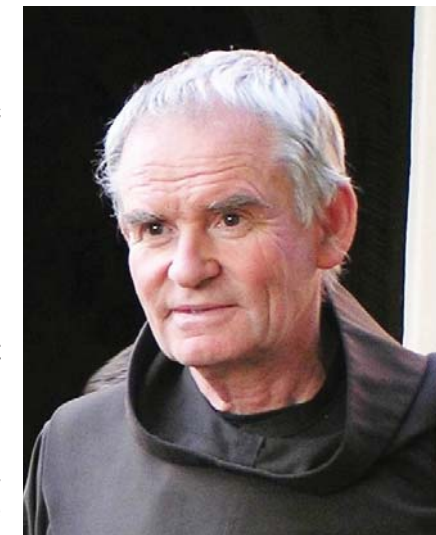
3. 2. beseda s františkánem P. Michalem Františkem Pometlem

Besedu v 19 hodin v sále pod kostelem s P. Michalem Pometlem (*1935) organizuje spořilovské bratrské společenství sekulárního františkánského řádu, jehož je otec Michal duchovním rádcem. Večer bude moderovat Michaela Tučková.

Počátkem šedesátých let, když pracoval František Pometlo jako kostelník v Příbyslavi, byl za svoje náboženské aktivity odsouzen na jeden rok k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. V roce 1969 byl tajně přijat do františkánského řádu a po studiích v litoměřickém semináři v roce 1974 vysvěcen na kněze. Řadu let působil v plzeňské diecézi. V osmdesátých letech byl znovu trestně stíhán a odsouzen v rámci protifrantiškámské akce Víř. Po příchodu do Prahy v roce 1994 byl kvardiánem františkánského konventu, od dubna 1998 farářem ve farnosti Panny Marie Sněžné.

Jeho výtvarný talent se projevuje nejvíce v kreslení, kterému se věnuje od mládí. Spolupracoval s Lubošem Hruškou a Romanem Podrázským na křížové cestě pro Meditační zahradu a Památník obětem zla v Plzni, inicioval a podílel se na opravě mnoha kostelů v pohraničí, několikrát své kresby a obrazy vystavoval, naposledy proběhla výstava s názvem *Jak to vidí františkán Michal. Obrázky z náčrtníku a jiné skopičiny* v knihkupectví U Sv. Vojtěcha v Dejvicích.

Michaela Tučková

STANE SE	
8.1. dětská kytarová mše pod vedením R. Koběrského, zkouška v 9 hodin v sále	20.1. ministrantská schůzka
8.1. Tříkrálová sbírka po obou mších svatých. Koledníci budou vybírat do kasiček již tradičně pro farní charitu Chodov.	25.1. ve 20 hodin modlitby mužů
11.1. ve 20 hodin modlitby mužů	25.1. ve 21 hodin společenství manželů
11.1. ve 21 hodin společenství manželů, které je otevřené i dalším účastníkům.	28.1. cyklus Biblických hodin vedených prof. Jozefem Nagyem v 9.30
12.1. pouť do Filipova	29.1. lekce Školy kontemplativní modlitby pro přihlášené od 15.30 do 17.30
14.1. cyklus Biblických hodin vedených prof. Jozefem Nagyem v 9.30 v učebně	29.1. v 18 hodin v kostele modlitby Taize
15.1. Kdo by měl zájem přijít si zazpívat, je vítán! Zkouška bude v sobotu 14.1. od 17.30 v sále pod kostelem. Generální zkouška v neděli přede mší svatou od 9 hodin . vilma.petrusova@seznam.cz	31.1. Světový den pomoci malomocným, finanční pomocí můžeme přispět na konto LL– Likvidace lepry. Účet u Fio banky: 2400259272/2010
15.1. první lekce Školy kontemplativní modlitby pod vedením vede členky terciářů bosých karmelitánů Marie Ventové, setkání pro přihlášené od 15.30 do 17.30 .	2.2. tichá adorace v 17.30
13.1. po mši svaté celonoční adorace , listina k zápisu na službu hlídání vzadu v kostele	2.2. slavnost Uvedení Páně do chrámu (Hromnice), svěcení svíček, Den zasvěceného života.
18.–25.1. Týden modliteb za jednotu křesťanů, tématem je „Smiřeni – Kristova láska nás nutí“ (2K 5, 14)	3.2. setkání františkánských terciářů od 16 hodin v učebně náboženství
19.1. v 19 hodin FilmAČ uvede film Faunův labyrint.	3.2. v 19 hodin beseda s P. Michalem Pometlem, pořádá MBS SFŘ.
	5.2. dětská kytarová mše pod vedením R. Koběrského, zkouška v 9 hodin
	8.2. ve 20 hodin modlitby mužů
	8.2. ve 21 hodin společenství manželů
	Pravidelný úklid kostela v pátek v 8 hodin, tentokrát v pátek 20.1. a 3.2.

Pokřtění v našem kostele v roce 2016

Tereza Josefa Matyáščíková, Anežka Klára Pařková, Emílie Klára Fialová, Klára Marie Ludmila Mančalová, Robert Jakub Pařko, Helena Marie Hilda Pávová, Lota Marie Koubová, Adam Martin Šilha, Zuzana Karolína Vargová, Karolína Mária Jakubíková, Henrik Samuel Mašát-Breza, František Petr Švejda, Alžběta Valentina Švejdová, Lukáš Valenta, Izabela Václava Mášová, Alžběta Dominika Konečná, Martin Vaňko

Oddaní

Václav Rýdl a Marie Hegrliková

stránky farnosti <http://www.farnost-sporilov.cz/>, číslo účtu farnosti 68349399/0800

Náklad na výtisk: 12Kč. Číslo vyšlo 8. 1. 2017. Redakce: Michaela Tučková – misatuk@seznam.cz, Magdalena Martinovská – mancam@seznam.cz